

присъединява Бесарабия къмъ Молдовия, подъ ромънска власть. Но той запазва и при новото положение привилегиитъ си, автономнитъ си права, дадени съ царски указъ отъ 1819 г. при основаването му, така че въ града и въ 66-тѣ селища наоколо му българитъ сж се радвали на свои общински управи, на свои народни училища и черкви, и тамъ сж прибѣгвали всички емигранти, които сж дирили свободенъ животъ между свои сънародници. „Този край бѣше едно гнѣздо за цѣлия български народъ, едно прибѣжище и утешение за всѣкой родъ страдалци, принудени да напустнатъ поробеното отечество“, пише Пантелей Кисимовъ въ своитѣ мемоари, възъ основа на личенъ опитъ отъ 1862 до 1865 година. Гражданитъ сж били сбирщина отъ всички краища на отечеството, и пѣстротата на българския елементъ е личала и въ говоръ, и въ носия, и въ нрави. Главно тукъ сж били застѣпени тракийци, и най-много сливенци и ямболци; но имало българи дори отъ Македония (Дебърско). И когато сжщиятъ Кисимовъ признава за себе си: „въ тази българска срѣда азъ решихъ да се установя; въ нея виждахъ, че ще намѣря второ отечество и обаянията, отъ каквито бѣхъ се лишилъ, а имахъ въ изгубеното вече отечество, България“, ние долавяме чувствата, които движатъ и самия Селимински по това тъкмо време.

Въ Болградъ, при една будна и заможна българска колония, която напълно сподѣля националното съзнание на браилчани, и при една голѣма сливенска махала, гдето се счувають родни звуци, Селимински ще може да продѣлжи не само своята обществена дейность, но и своитѣ писателски опити, започнати още въ Кишиневъ презъ 1855 година. Тукъ той пише своята необикновено интересна „Историческа студия“, посветена на културни, религиозни и народностни въпроси въ България и въ Европа; тукъ той продѣлжава да ратува за тържеството на българското черковно право; тукъ той държи — на 29 юний 1865 г. — една бележита речъ предъ ученицитѣ отъ централното училище, по случай на годишнитѣ изпити и награди, която резюмира много отъ по-раншнитѣ му идеи върху образование и български идеали; тукъ той може да поднови и кореспонденцията си съ д-ръ П. Беронъ, който му изпраша въ 1864 г. нѣкои отъ книгитѣ си за раздаване и му съобщава своето завешание.

Речъта на Селимински предъ ученицитѣ е пропита отъ